

ΠΩΣ ΕΝΝΟΕΙΤΑΙ

Η ΑΓΩΓΗ ΕΝ ΑΓΓΛΙΑΙ

Τὸ ἀγγλικὸν τῆς ἀγωγῆς σύστημα ὡς ἀρχὴν ἔχει νὰ μορφώσῃ πρὸ παντὸς ἄνδρα. Οἱ οἰκογενεαρχαί, πατέρες ἑπτὰ ἢ ὀκτὼ τέκνων, μεριμνῶσιν ἀποκλειστικῶς περὶ τῆς διαπλάσεως ὑγιῶν καὶ ῥωμαλέων ὄντων. Ἀπὸ τοῦ λίκνου τὸ βρέφος ἐθίζεται εἰς τὴν ψυχρολουσίαν, ἔχει γυμνάς τὰς κνήμας καὶ ζῆ ἐν καθαρῷ καὶ ἐλευθέρῳ ἀέρι· ἀσκεῖται δὲ εἰς βιαίας σωματικὰς ἀσκήσεις. Τὰ καχεκτικὰ παιδιὰ δὲν ἀντέχουσιν, ἀλλὰ τὰ ἰσχυρὰ διακαρτεροῦσιν. Ταῦτα μόνον ἔχουσιν ἀξίαν, πολυμελὴς δὲ οἰκογένεια ὀλίγον ἀνησυχεῖ ἐπὶ τῷ θανάτῳ ἐνὸς ἢ δύο ἀσθενικῶν ὄντων προωρισμένων νὰ γείνωσι φθισικά. Τὰ ἐπιζῶντα τέκνα ἐξακολουθοῦσιν ἀνατρεφόμενα διὰ τῆς γυμναστικῆς καὶ παντοίων ἀγώνων. Περὶ τὰς λεμβοδρομίας, τὴν πυγμαχίαν, τὴν ὀπλασκιαν, τὴν κολυμβητικὴν, τὴν ἵππασίαν, τὴν ἐφ' ἵππου θῆραν, τὸν σφαιρισμὸν καταβάλλεται μείζων προσοχὴ ἢ περὶ τὰ λατινικὰ καὶ τὴν γεωμετρίαν.

Εἰς τὴν ἀνδρικήν ταύτην ἀνατροφήν προσθέσατε τὴν βαθεῖαν τῆς ἀγγλικῆς γλώσσης γνώσιν, τὴν σπουδὴν ἄλλης τινὸς τῶν ξένων γλωσσῶν καὶ ἔχετε τὸν τύπον τελείου Ἀγγλου. Ἐξαιρετικῶς μόνον καὶ κατὰ ῥητὴν θέλησιν τοῦ πατρὸς δύναται νὰ διδαχθῇ ὁ νέος κλασσικά, φιλολογικὰ ἢ ἐπιστημονικὰ μαθήματα. Αἱ ἀνώτεραι σπουδαὶ δὲν εἶνε γενικαί, ἀλλὰ προορίζονται εἰδικῶς εἰς ἐκλεκτοὺς τινὰς μόνον ἰκανῶς πλουσίους ὅπως δύνωνται ν' ἀναμείνωσι μέχρις ἡλικίας τριάκοντα ἐτῶν τ' ἀποτελέσματα ἀνωτέρας καὶ ὑπερβαλλούσης παιδείσεως.

Ἐν Ἀγγλίᾳ πᾶς νέος καλῆς οἰκογενείας μὴ δυνάμενος νὰ ἔχῃ κατὰ τὴν ἐνηλικιότητα αὐτοῦ κεφάλαιον δεκακισχιλίων λιρῶν στερλινῶν, γίνεται ἀληθὴς ἀνὴρ, ἐκμανθάνων γλώσσας τινὰς, τὴν ἀριθμητικὴν καὶ τὴν καταστιχογραφίαν. Πρέπει νὰ κερδίξῃ τὰ πρὸς τὸ ζῆν καὶ νὰ μὴ ὑνειροπολῇ.

Ἄλλαχού ὁ υἱὸς καὶ αὐτοῦ τοῦ ῥακοςυλλέκτου σπουδάζει ὅπως γείνη δικηγόρος. Ἐν ἑλλείψει δὲ μέσων πρὸς τοῦτο, προστρέχουν εἰς τὸν βουλευτὴν καὶ ζητοῦν ὑποτροφίαν. Ἀφοῦ δὲ διὰ μυρίων δυσχερειῶν περατώσῃ ὅπως ὅπως τὰς σπουδὰς του, ὁ πατὴρ του τῷ λέγει :

—«Ἰδρῶσαμεν αἷμα διὰ νὰ τελειώσῃς τὸ Πανεπιστήμιον· ἐπῆρες δίπλωμα, ἔγινες διδάκτωρ, τώρα πρέπει νὰ ζεπληρώσῃς ὅσα ἐξωδεύσαμε γιὰ σένα».

Καὶ ὁ τάλαιπωρος οὗτος διδάκτωρ ἄρχεται τὸν βαρὺν τοῦ βίου ἀγῶνα γινόμενος γραφεὺς ἢ ὑπαλληλίσκος εἰς δημόσιόν τι ἢ ἰδιωτικὸν γραφεῖον ἐπὶ ἐξηκονταδράχμῳ μισθαρίῳ. Καὶ πάλιν καλά, ἐὰν δυνηθῇ νὰ εὕρῃ καὶ τοιοῦτον πόρον

δυνηθῇ νὰ διεγείρῃ ἄλλην τινὰ ἐν τῇ ψυχῇ, ἀρκεῖ νὰ ὤμεν εἰθισμένοι εἰς τὸ βλέπειν ταύτας ὁμοῦ». Τοῦτο συμβαίνει καὶ διὰ τὴν ἰδέαν τῆς Γεωγραφίας. Ἀνιαρῶς διδασθέντες αὐτὴν παῖδες ἐπὶ τῶν βάθρων τοῦ σχολείου διεφυλάξαμεν τὴν κατ' αὐτῆς ἀντιπάθειαν οἱ πολλοί, εἰς τὸ ὄνομα δ' αὐτῆς φανταζόμεθα ἔτι ζῆρὰν ἀπαριθμησὶν ὀνομάτων κρατῶν καὶ πόλεων καὶ ποταμῶν καὶ νήσων καὶ ὄρεων, συνδεομένων πρὸς ἄλληλα δίκην κρίκων ἐσχωριασμένης ἀλύσσου. Ἀνάγκη νὰ εἴπωμεν ὅτι ἡ παροῦσα Γεωγραφία τοῦ νομοῦ Ἀργολίδος καὶ Κορινθίας δὲν εἶνε τοιαύτη· δὲν ἀφορᾷ βεβαίως εἰς τέρψιν ἀπλῶς οὐδ' ἀποτελεῖται ὑπὸ σημειώσεων περιηγητοῦ τὸ ἐπαγωγὸν μόνον ἐπιζητήσαντος, ἀλλ' ὡς ἐπιστημονικὸν ἔργον εἶνε ἠκιστα δύσπεπτον καὶ βαρὺ, δύναται δὲ ν' ἀναγνωσθῇ μετ' εὐχαριστήσεως ὑπὸ τῶν ἐπιζητούντων οὐχὶ τὴν τέρψιν μόνον ἀλλὰ καὶ τὴν ὠφέλειαν ἐκ τῶν ἀναγνωσμάτων αὐτῶν.

Ἄν, μετὰ παντελῆ μάλιστα ἔλλειψιν, ὡς παρ' ἡμῖν, ἐδημοσιεύετο ἀλλαχού τοιοῦτο ἔργον οὐ μόνον μετὰ χαρᾶς θὰ ἐχαιρετίζετο ὑπὸ τοῦ τύπου, ἀλλὰ καὶ τὸ κοινὸν θερμὸν θὰ ἐδείκνυεν ἐνδιαφέρον. Καὶ πράγματι, ἡ χώρα ἡμῶν εἶνε ἄγνωστος πρὸς ἡμᾶς αὐτούς, καὶ τὸ πρῶτον βιβλίον ὁπερ ἔρχεται νὰ διαχύσῃ φῶς ἐπὶ τινος τῶν μερῶν αὐτῆς δὲν ἔπρεπε νὰ ἦ περιζήτητον ἤδη; Πῶς εἶνε δυνατόν νὰ ἔχωμεν ἀληθῆ ἐθνικὴν ἐνότητα ἀγνοοῦντες οὐ μόνον τὴν ἐκτὸς τῶν ὁρίων Ἑλλάδα ἀλλὰ καὶ τὴν ἐντὸς αὐτῶν; Οἱ ἐν τοιαύτῃ ἀγνοίᾳ διατελοῦντες δὲν συναπαρτίζουσιν ἔθνος, δὲν εἶνε κάτοικοι τοῦ αὐτοῦ Κράτους, ἄξιον ν' ἀπολαύσωσι τῶν αὐτῶν εὐεργετημάτων καὶ τῶν αὐτῶν θυσιῶν, συμμιγνύοντες τὴν θέλησιν αὐτῶν πρὸς κυβέρνησιν τῆς χώρας καὶ τὸ αἷμά των πρὸς ὑπεράσπισιν τῆς ἐλευθερίας αὐτῆς, ἀλλ' ὁμοιάζουσι πρὸς πεφυλακισμένους ἀγνοοῦντας καθ' ὅλοκληρίαν ποῖος εἶνε ὁ ἐν τῇ παρακειμένη εἰρκτῇ συνδεσμώτης αὐτῶν. Τὸ βιβλίον τοῦτο ἔπρεπε νὰ εἶνε ἤδη ἀπόκτημα παντὸς πολιτευομένου, παντὸς ἐνδιαφερομένου περὶ τῆς Πατρίδος Ἑλληνος. Ἐν γένει δὲ πᾶν βιβλίον ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν γνωρίζον τὴν Ἑλλάδα ἔπρεπε νὰ κινή τὸ ἐνδιαφέρον ἡμῶν.

Ἄς ἐλπίσωμεν ὅτι τὸ ἐλληνικὸν κοινὸν κατανοοῦν τὴν ἀξίαν τοῦ ἔργου δὲν θὰ δεῖξῃ τὴν συνήθη αὐτοῦ ἀδιαφορίαν, ἥτις μαραίνει ἐν τέλει τὸν ζῆλον καὶ τῶν μάλιστα θερμοουργῶν· ἄς ἐλπίσωμεν ὅτι καὶ παρ' ἡμῖν ἤρξατο νὰ γίνηται ἐπαισθητὴ ἡ ἀνάγκη τῆς ὑποστηρίξεως ὠφελίμων ἔργων, καὶ ὅτι ἡ ὑπὲρ αὐτῶν δαπάνη δὲν θεωρεῖται ἄσκοπος σπατάλη, ἀλλ' ἀπλούστατα καὶ κυριολεκτικῶς καθήκον.

Α. Π. Κ.

ζωής. Διότι οὐχὶ σπανίως οἱ σοφοὶ οὗτοι ἐπιστήμονες, οἱ κατέχοντες δίπλωμα ἀκαδημαϊκόν, μένουσιν φόρτωμα εἰς τὴν ράχιν τοῦ δυστυχοῦς πατρός. Ἐντεῦθεν αὐξάνουσι οἱ ἀπογοητευμένοι καὶ οἱ ἀνωφελεῖς, οἱ θεσιθῆραι οἱ ἀνακείμενοι καὶ τραφῶσιν ἐκ ψυχῶν τινῶν τοῦ δημοσίου ταμείου, καὶ αἰωνίως ταλαιπωροῦμεν. Τὸ μέγιστον αὐτῶν δυστύχημα εἶνε ὅτι ἡ ἀγωγή των ἦτο ὅλως ἄλλοια τοῦ βίου δι' ὃν προωρίστησαν, ὥστε «δαπανηθέντες ἐφ' ἃ μὴ δεῖ εἶσιν ὀλίγοι ἐφ' ἃ δεῖ.»

K.

Η ΒΙΟΛΕΤΤΑ ΤΟΥ ΒΟΥΝΟΥ

Μικρὴ βιολέττα ρίζωμένη
Ἐν ἑνα παντέρημο βουνό
Δίχως δροσιά καὶ χάρι μένει
Σὰν χορταράκι ταπεινό.

Μὰ ὅταν ἔς τῆς νύχτας τὴν ἀγκάλῃ
Τάλλ' ἄνθη γέρνουσε δειλά,
Ξυπνάει αὐτὴ γεμάτη κάλλη
Κι' ἀρχίζει νὰ μοσχοβολᾷ.

Ἔτσι κι' ὁ πόνος ὁ ἴδικός μου
Ἀπὸ τὸν ἥλιο, ἀπὸ τὸ φῶς,
Ἀπὸ τὰ μάτια ὄλου τοῦ κόσμου
Μένει ἔς τὰ στήθη μου κρυφός.

Καὶ μόνον, μόνον ἄν νυχτώσῃ,
Ξυπνῶντας μέσα ἔς τὴν καρδιά
Σκορπᾷ γιὰ ἄσένα ἀγάπη τόση,
Ὅσ' ἡ βιολέττα μυρwidia.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Αἱ ἀμερικανικαὶ ἐφημερίδες ἐξακολουθοῦσι διηγούμεναι ἐπεισόδια περὶ τοῦ ἀποθανόντος πλουσιωτάτου κτήτορος σιδηροδρόμων Vaiderbilt. Ὁ ἀνταποκριτὴς τῆς ἐφημερίδος «New York Sun» περιγράφει ὡς ἐξῆς δεῖπνον, ὅπερ ὁ Κροῖσος οὗτος τῶν νῦν θνητῶν ἔδωκε μικρὸν πρὸ τοῦ θανάτου του. «Ἡμῖν, λέγει οὗτος, προσκεκλημένος εἰς τὸ δεῖπνον τοῦ κυρίου W. H. Vanderbilt ἐν Νέα Ἰόρκῃ μετ' ἄλλων ἑκατομμυριούχων προσελθόντων οἰκογενεικῶς καὶ τινῶν συγγραφῶν. Τὸ δεῖπνον τοῦτο δύναται νὰ συγκριθῇ μόνον μετὰ περιγραφόμενα εἰς τὰς «χιλίαις καὶ μίαν νύκτα». Ἡ τράπεζα ἦτο κεκαλυμμένη μετὰ πολυτιμώτατα ὑφάσματα, κάτωθεν τῶν ὁποίων εὐρίσκετο κυανοὺν ἀτάξιον. Ὅλα τὰ ἀγγεῖα, πινάκια, μαχαίρια, περόνια, κοχλιάρια ἦσαν ἐκ χρυσοῦ ἢ κεχρυσωμένου ἀργύρου. Εἰς τὰς τέσσαρας γωνίας τῆς τραπέζης εὐρίσκοντο τεχνουργήματα πέντε πδδας ὑψηλά, κεκοσμημένα διὰ πολυτίμων λίθων, φέροντα

ἐπ' αὐτῶν τοὺς ὠραιότερους κερπούς τοὺς ὁποίους ποτὲ εἶδον. Τὰ ἄνθη ἦσαν ἀπανταχοῦ διακεχυμένα. Ἀντὶ τῶν προσοφίδων ὑπῆρχον μεγάλα ἱρικὰ μετὰ παρυφᾶς τριχάπτων ὑφάσματα φέροντα ἕκαστον τὰ ἀρχικά γράμματα τοῦ δαιτυμόνος πρὸ τοῦ ὁποίου παρετέθησαν ὁ κατάλογος τῶν φαγητῶν ἦτο ἐξωγραφημένος ἐπὶ πλακῶν ἐκ χρυσοῦ ἐν αἷς διὰ σμάλτου ἦσαν ἐξεικονισμέναι διάφοροι σκηνογραφίαι. Ἐκαστον τῶν προσοφίδων τῶν ὠρισμένων διὰ τοὺς συγγραφεῖς καὶ τοὺς ἐφημεριδογράφους περιεῖχεν ἐντὸς κεκρυμμένην συναλλαγματοικτὴν ἐκ χιλιῶν δολλαρίων. Ὁ Vanderbilt ἔχει τὸν ἀκριβώτερον ἀρχιμάγειρον τοῦ κόσμου, τὸν διάσημον Trullor, ὅστις πρὶν εὐρίσκετο εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ πρίγκηπος Δεμίδωφ. Ὁ ἀρχιμάγειρος οὗτος ἐλάμβανεν 12.000 δολλάρια. Ὁλίγας ἐβδομάδας βραδύτερον ἤμην προσκεκλημένος παρὰ τῷ αὐτῷ οἰκοδεσπότην εἰς τὸν χορὸν. Ὁ «Κηρύξ τῆς Νέας Ἰόρκης» τὴν ἐπομένην ἡμέραν περιεῖχεν δεκαεννέα στήλας περιγραφῆς τῆς λαμπρᾶς ταύτης ἑορτῆς καθὼς καὶ αἱ λοιπαὶ ἐφημερίδες ἀνάλογον ἀλλ' ἐκτεταμένην ἔκθεσιν. Πᾶς ὅστις ἐν Νέα Ἰόρκῃ εἶχε χρήματα ἢ ἐφημιζέτο διὰ τὸ πνεῦμά του ἦτο προσκεκλημένος, μόλις δὲ ἠδυνήθησαν αἱ μεγάλαι αἰθουσαι νὰ χωρήσωσι τὸ συρρεῦσαν πλήθος. Μετέβην εἰς τὰς 9, ὅταν δὲ ἀπῆλθον κατὰ τὰς 5 τῆς πρωίας ἐξακολοῦθον ἐρχόμενοι προσκεκλημένοι. Ὁ χορὸς οὗτος ἐστοίχισεν 100,000 δολλάρια. Κατηνυλώθησαν δὲ εἰς κατασκευὴν τῶν γλυκισμάτων καὶ τῶν πλακούντων τέσσαρα βαρέλια ἀλεύρου οἱ μάγειροι μετεχειρίσθησαν 12,000 ψά, 1,100 λίτρας κρέατος, 300 κουάρτα πηκτῆς, 400 πτηνὰ καὶ 12 γαλλόνια οἴνου τοῦ Πόρτο, τῆς Μαδέϊρας καὶ Κλαρέτ. Καθ' ὅλην δὲ τὴν νύκτα ἐπέθησαν 1500 φιάλαι καμπανίτου, 90 φιάλαι σχέρρου, 1225 φιάλαι οἴνου τοῦ Ρήνου, 1,300 φιάλαι οἴνου ἐρυθροῦ καὶ 670 φιάλαι οἴνων διαφόρων ἄλλων εἰδῶν. Τὰ ἄνθη τὰ πρὸς διακόσμησιν τῶν αἰθουσῶν ἐστοίχισαν 20,000 δολλάρια, ὃ δὲ δαμασκωτὸς τάτης ὅστις ἐπίτηδες κατεσκευάσθη διὰ τὴν περίστασιν ταύτην 15.000 δολλάρια. Ὁ καλλωπισμὸς τῶν γυναικῶν ἐπίσης ὑπῆρξε μεγαλοπρεπέστατος, καίτοι αἱ πλεῖστα αὐτῶν ὑπερφορτωθεῖσαι ἀπὸ πολυτίμους λίθους προέδιδον ὀλίγην καλαισθησίαν. Μεταξὺ τῶν ἀνδρῶν ἐφάνετο ἀόρατος συναγωνισμὸς τίς θὰ ὑπερβῇ τὸν ἕτερον κατὰ τὸ μέγεθος τῶν ἐξ ἀδάμαντος κομβίων τῶν περιχειρίδων. Ἐντούτοις ὀλίγοι ἐφάνοντο ὅτι ἦσαν εἰθισμένοι καὶ ἐξοικειωμένοι μετὰ τὴν ἐνδυμασίαν των. Περίπτωσίς τις δὲ διήγειρε γενικὴν ἀσθησιν. Κύριος τις εἰσελθὼν εἰς τὸν προθάλαμον ἀπήντησεν ἐπὶ τὸν κύριον ἀπλοῦστατα ἐνδεδυμένον, ἄνευ κοσμημάτων, ἰστάμενον ἀτημελῶς δίκην ἐπιθεωρητοῦ. «Σὰς παρακαλῶ κρατήσατε τὸ ἐπανιφορίον μου» λέγει ὁ εἰσελθὼν, ὅστις πρῶτην φοράν ἐπεκρίπτετο τὴν οἰκίαν, καὶ ἠγγόνει ὅλως τίς εἶνε ὁ ἀπλοῦστατα ἐνδεδυμένος κύριος. Πάραυτα οἱ ἐν στολῇ ὑπηρεταὶ ἔδραμον νὰ λάβωσι τὸ ἐπανιφορίον ἔχοντες ἐξωγραφημένην τὴν φρικὴν ἐπὶ τοῦ προσώπου. «Διατί ὄχι;» λέγει μειδιῶν ὁ μετρίοφρων κύριος «θέλω οἱ προσκεκλημένοι νὰ εὐρωσι παρ' ἐμοὶ πᾶσαν ἀνάπαυσιν.» Ἐκαστος δύναται νὰ φαντασθῇ τὴν ἐκπληξιν τοῦ ξένου ἐκλαβόντος τὸν Vanderbilt ὡς ὑπηρετήν.